

en Erobrer og Fortryller, og med al sin overmodige Udæskning var han egenlig altid bekymret for, at man ikke skulde synes om ham. Selv den ubetydeligste unge Students Mening om ham var ham aldrig helt ligegyldig. Han kunde ofte nok i sine Skrifter tale spottende om Livet og dets Gøglespil, — overalt, hvor han mødte det, fik det alligevel hurtigt Magten over ham. Endog i dets allermindst tiltalende Former kunde han ikke modstaa det, saa ukuelig, saa overdaadig frugtbar var Naturbunden hos dette Hovedstads-menneske, der var født i selve Byens Midte, vokset op af dens Stenbro som Sydens flammeblomstrende Kaktus af en Klippegrund.

Det var netop denne tindrende Livsoptagethed, der gjorde ham til et saa ejendommeligt Fænomen i et ufriskt Bondeland som det danske. I Tidens literære Koncert, hvori der hørtes alle Slags Instrumenter fra Domsbasunen til Markedstrompeten og det fromme Kirkeklokkespil, var og forblev han Naturtonen — den paa eengang dragende og ængstende. Som han her hastede frem mod Dansesalen med de to rødmende unge Piger under Armen, selv graa og bukkeskægget og let haltende paa det ene Ben, var hans Skikkelse en levende Anskueliggørelse af, hvad han havde været for sin Samtids Ungdom: de store Skoves Pan, der med sin Tryllefløjte havde lokket endog de Forsagte ud til Livsforryngelsens Kilder og et Øjeblik faaet det degnetunge danske Folk til at danse.

Mellem de mange Tilskuere inde i Salen var ogsaa Jakobe. Hun blev siddende her, fordi Musiken og den hele Danselarm gjorde hende godt, idet den forhindrede hende i at tænke. Ved Siden